

Ve dvou se to lépe táhne

Víte, jaký je rozdíl mezi životem v ústavu a bydlením v běžném bytě? Láďa s Alčou zažili oboje a o tom, jak velký je to rozdíl, nám poví v následujícím rozhovoru.

...

Ven jsme téměř nechodili. Nelíbilo se mi tam. Strávil jsem tam 17 let.

V únoru 2008 spadl strop zámku a nastala evakuace klientů z hlavní budovy a přesun do vedlejších zámeckých budov a vojenské ubytovny v Náměšti nad Oslavou. Jak tato situace ovlivnila váš život?

Láďa: Tou dobou už jsem byl s Alčou čtyři roky. Po zřícení stropu jsme společně bydleli na ubytovně, poté chvíli na zimním stadioně a pak v rodinném domku v Náměšti nad Oslavou.

Alena: Bylo to náročné období, nevěděli jsme, co bude. Ale dalo se to přežít.

A kde bydlíte teď?

Láďa: Už čtyři roky žijeme v rodinném domku v Okříškách, společně se čtyřmi spolubydlíci. Moc se nám tam líbí.

Alena: Máme společný pokoj a obývací. Doufám, že už se nikdy nebudeme muset stěhovat.

Co děláte ve svém volném čase?

Láďa: Mým koníčkem je elektronika. Rád bych se jí více věnoval, ale nemám k tomu moc příležitostí. Navštěvujeme různé akce, třeba chodíme i se spolubydlíci na místní fotbal. Tak se stýkáme s ostatními kamarády z jiných chráněných domácností.

Alena: Mě toho baví hrozně moc. Pracuju v kavárně v Jaroměřicích nad Rokytnou. Ráda maluju, vařím a pečú. Taký umím háčkovat.

Stýkáte se se svými rodinami?

Láďa: Ano, jsem v kontaktu s oběma mámi sestrami. Fandí nám, pravidelně se navzájem navštěvujeme.

Alena: Našli jsme si k sobě cestu. Vidáme se a podporujeme. **(PR)**

Láďo, s Alčou jste se potkali v Ústavu sociální péče v Jinošově. Kde jste žili předtím?

Láďa: Pocházím z Brna. Žil jsem od malička s mámi dvěma sestrami a rodiči v rodinném domě v malé vesnici. Poté, co rodiče zemřeli, v roce 1991, jsem se nastěhoval do Jinošova.

Alena: Já jsem žila u své babičky, protože moji rodiče se rozvedli. Když babička zemřela, umístili mě do Domova důchodců v Třebíči a v roce 2004 jsem přišla do Jinošova.

Jak to tam bylo?

Láďa: Představte si zařízení, kde společně žije 104 dospělých mužů s mentálním postižením. Bydleli jsme na pokoji i v osmi najednou. Všichni jsme nosili teplákovou soupravu a jedli společně ve stejný čas, v obrovské jídelně.

Žít doma je přirozené.

Tento článek byl napsán v rámci projektu MPSV „Život jako každý jiný“, který je spolufinancován z Evropského sociálního fondu.

Hlavním cílem tohoto projektu je podpořit nabídku kvalitních, dostupných a udržitelných komunitních sociálních služeb pro osoby se zdravotním postižením, zejména prostřednictvím transformace systému ústavních sociálních služeb na služby poskytované v komunitě.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

